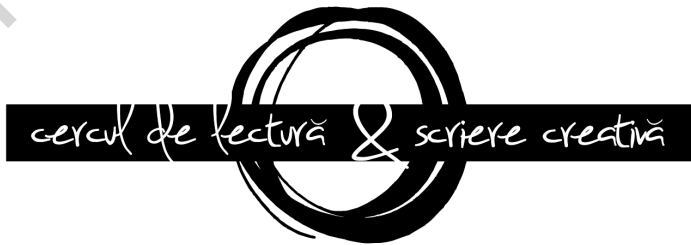

ALEXANDRE DUMAS
Femeia cu colier de velur

EDITURA PARALELA 45

Editor: Călin Vlasie
Redactare: Ioan Es. Pop
Corectură: Anamaria Cozma
Tehnoredactare: Adriana Vlădescu
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Ionuț Broștianu

EPP

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMAS, ALEXANDRE

Femeia cu colier de velur / Alexandre Dumas ; trad. din lb. franceză de Octavian Soviany. - Pitești : Paralela 45, 2017

ISBN 978-973-47-2535-9

I. Soviany, Octavian (trad.)
821.133.1

La femme au collier de velours
Alexandre Dumas

Copyright © Editura Paralela 45, 2017, pentru prezenta ediție

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro | www.cartearomaneasca.ro

ALEXANDRE DUMAS

FEMEIA CU COLIER DE VELUR

Roman din ciclul *Cele o mie una fantome*

Traducere și note de OCTAVIAN SOVIANY

Editura Paralela 45

CAPITOLUL I

Arsenalul

La 4 decembrie 1846, după ce vasul meu fusese ancorat încă din ajun în golful Tunis, m-am trezit pe la cinci dimineața cu una dintre acele senzații de adâncă melancolie care îți fac pentru o întregă zi ochii umezi și inima grea.

Această senzație fusese stârnită de un vis.

Am sărit din culcuș, mi-am pus niște pantaloni, am urcat pe punte și am privit înainte și de jur-împrejur.

Speram că minunatul peisaj care se derula în fața ochilor mei îmi va distra mîntea de la frămîntările acelea, cu atît mai stărui-toare cu cît aveau o cauză mai puțin reală.

Aveam în fața mea, la o bătaie de pușcă, digul care se întindea de la fortul Canalului până la fortul Arsenalului, lăsându-le o trecere îngustă vaselor care voiau să pătrundă din golf în lac. Acest lac, cu apele sale albastre ca azurul cerului pe care îl oglindesc, era agitat în anumite locuri de bătaile de aripi ale unui stol de lebede, în timp ce pe stâlpii plantați ici și colo, pentru a indica locurile mai adânci, stătea imobil, asemenea păsărilor sculptate pe sarcofage, câte un cor-moran ce deodată se lăsa să cadă ca o piatră, se scufunda pentru a-și înhăța prada, revenea la suprafața apei cu un pește în plisc, înghițea peștele, se urca iarăși pe stâlpul lui și își relua neclintirea silențioasă, până ce un alt pește aflat la îndemână îi mai stârnea o dată pofta de mâncare și îl făcea, învingându-și lenea, să se scufunde iarăși.

În acest timp, din cinci în cinci minute, văzduhul era brăzdat de un șir de flamingi, ale căror aripi roșii se conturau pe albul mat al penajului și, alcătuiind un desen pătrat, păreau un joc de cărți format numai din ași de caro, așa cum zburau într-o singură linie.

La orizont era Tunisia, adică o îngrămădire de case pătrate, fără ferestre, fără deschizături, dispuse în amfiteatru, albe cum e creta, detașându-se pe fundalul cerului cu o claritate neobișnuită. La stânga se înălțau, ca un uriaș meterez cu creneluri, Munții de Plumb, numiți așa din cauza culorii lor întunecate. La picioarele lor se târau moscheea și satul Sidi-Fahtallah; la dreapta se distingeau mormântul lui Ludovic cel Sfânt și locul unde a fost Cartagina, două dintre cele mai glorioase relicve din istoria omenirii; în spatele nostru se balansa, ancorat, *Montezuma* – o magnifică fregată cu aburi de patru sute cincizeci de cai-putere.

Existau aici, cu siguranță, destule lucruri care să distragă până și închipuirea cea mai preocupată de altele. La vederea atâtor minunății, puteai să uiți de ziua de ieri, ziua de azi și ziua de mâine. Dar mintea mea era pironită cu încăpățănare, la zece ani distanță, de un singur gând, pe care un vis mi-l țintuise în creier.

Ochiul meu deveni fix. Toată această splendidă panoramă se șterse încetul cu încetul din golul privirilor mele. Curând n-am mai văzut nimic din ceea ce exista cu adevărat, realitatea a dispărut; apoi, în mijlocul acestui vid neguros, ca de sub bagheta fermecată a unei zâne, se contură un salon cu lambriuri albe, în fundul căruia, așezată în fața unui pian pe ale cărui clape degetele ei rătăceau neglijent, stătea o femeie inspirată și gânditoare în același timp, o muză sau o sfântă; am recunoscut-o și am murmurat, de parcă ar fi putut să mă audă:

— Te salut, Marie cea plină de grații, spiritul meu este alături de tine.

Apoi, nemaîncercând să-i rezist acestui înger cu aripi albe care mă purta înapoi la zilele tinereții și, ca o viziune încântătoare, îmi

Capitolul II

Arsenalul (urmare)

La capătul Parisului, în continuarea Cheiului Celestinilor, cu spatele spre strada Morland și dominând fluviul, se ridică o clădire mare, posomorâtă și sumbră la înfățișare, căreia i se spune Arsenalul.

O parte a terenului pe care se înalță această construcție greoaie se numea, înainte de a fi săpate șanțurile orașului, Champ-au-Plâtre. Într-o zi, pe când se pregătea de război, Parisul a cumpărat acest câmp, pentru a fi construite acolo hangare pentru piesele de artilerie. Spre 1533, Francisc I și-a dat seama că duce lipsă de tunuri și a poruncit ca ele să fie turnate acolo. A împrumutat prin urmare un hangar de la bunii săi orașeni, bineînțeles cu promisiunea că îl va înapoia de îndată ce turnarea va fi dusă la bun sfârșit. Apoi, sub pretextul că vrea ca munca să se facă mai repede, a împrumutat un al doilea, pe urmă un treilea, repetând de fiecare dată aceeași promisiune. Ulterior, în virtutea proverbului că ce e bun de luat e bun de păstrat, și-a însușit, fără fașoane, cele trei hangare împrumutate. Douăzeci de ani mai târziu, au luat foc vreo douăzeci de mii de livre de praf de pușcă depozitate acolo. Explozia a fost teribilă. Parisul s-a cutremurat, așa cum se cutremură Catania atunci când Etna dă semne de viață. Unele pietre au ajuns până la marginea foburgului Saint-Marceau, iar rostogolirile acestui tunet cumplit au făcut ca Melun să se zguduie. Casele din vecinătate s-au clătinat un moment, ca și cum ar fi fost bete, și s-au năruit. Peștii din fluviu au pierit, ucși de această explozie nemaipomenită. În sfârșit, treizeci de persoane luate de uraganul de flăcări au fost prefăcute în zdrențe, iar o sută cincizeci

au fost rănite. De la ce a provenit acest dezastru? Care a fost cauza acestei nenorociri? Nu s-a aflat niciodată și, ca urmare a acestei ignoranțe, cauza a fost pusă pe seama protestanților.

Carol al IX-lea a dispus reconstrucția clădirilor distruse, după un plan mai vast. A fost un constructor Carol al IX-lea: el a comandat executarea sculpturilor de la Luvru și decorarea Fântâniei Inocenților de către Jean Goujon, care a fost omorât acolo, așa cum știe toată lumea, de un glonț rățâcit. Marele poet și artist¹⁸ le-ar fi dus cu siguranță pe toate la bun sfârșit, dacă Dumnezeu, care avea anumite socoteli cu el, legate de 24 august 1572¹⁹, nu l-ar fi convocat dincolo.

Urmașii lui au reluat construcțiile de unde fuseseră abandonate și le-au dus mai departe. Henric al III-lea a dispus să fie sculptat portalul care dă spre Cheiul Celestinilor. Portalul era însoțit de niște coloane în formă de tun, iar pe placa de marmură de deasupra lui se putea citi acest distih al lui Nicolas Bourbon²⁰, pe care Santeuil²¹ pretindea să-l cumpere cu orice preț:

*Aetna hic Henrico tela minstrat,
Tela giganteos debellatura furors.*

Ceea ce vrea să însemne:

*Etna pregătește aici sulifele
cu care Henric va fulgera furoarea giganților.*

Și, într-adevăr, după ce i-a fulgerat pe giganții din Ligă, Henric a plantat aici cea frumoasă grădină pe care o putem vedea pe hărțile

---

¹⁸ Carol al IX-lea.

¹⁹ La această dată a avut loc Noaptea Sfântului Bartolomeu, când hughenotii (protestanții) din Paris au fost măcelăriți de catolici, din ordinul regelui Carol al IX-lea și al reginei-mamă Caterina de Medicis.

²⁰ Nicolas Bourbon (1574-1644) – poet francez de limbă latină.

²¹ Jean de Santeuil (1630-1697) – poet francez de limbă latină.

Cuprins

- Capitolul I.** Arsenalul / 5
- Capitolul II.** Arsenalul (urmare) / 13
- Capitolul III.** Arsenalul (urmare) / 25
- Capitolul IV.** Arsenalul (urmare) / 34
- Capitolul V.** Familia lui Hoffmann / 44
- Capitolul VI.** Un îndrăgostit și un nebun / 51
- Capitolul VII.** Maestrul Gottlieb Murr / 60
- Capitolul VIII.** Antonia / 71
- Capitolul IX.** Jurământul / 78
- Capitolul X.** O barieră a Parisului în 1793 / 87
- Capitolul XI.** Muzeele și bibliotecile erau închise, dar în Piața
Revoluției era deschis / 97
- Capitolul XII.** *Judecata lui Paris* / 106
- Capitolul XIII.** Arsène / 113
- Capitolul XIV.** A doua reprezentație cu *Judecata lui Paris* / 124
- Capitolul XV.** Cafeneaua / 133
- Capitolul XVI.** Portretul / 141
- Capitolul XVII.** Ispititorul / 149
- Capitolul XVIII.** Numărul 113 / 155
- Capitolul XIX.** Medalionul / 164
- Capitolul XX.** Un hotel de pe strada Saint-Honoré / 172
- Capitolul XXI.** Un hotel de pe strada Saint-Honoré (urmare) / 182